

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.455 van 31 augustus 2000
in de zaken A. 88.241/VII-19.991
88.242/VII-19.993
88.243/VII-19.994
88.244/VII-19.998
88.245/VII-19.999.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
3. XXX,
4. XXX,
5. XXX, handelend als ouder en wettelijke
vertegenwoordigster van XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DE CLIPPELE,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 383

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die XXX, XXX,
XXX, XXX, en XXX, handelend
als ouder en wettelijke vertegenwoordigster
van XXX, allen van Congolese nationaliteit,
op 6 december 1999 hebben ingediend om de schorsing van
de tenuitvoerlegging te vorderen van, wat betreft de
eerste verzoekende partij, "de beslissingen van de
Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, aan
verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 1999, en
waarbij verzoeksters verzoekschrift conform artikel 9,
par. 3 van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt
verklaard en verzoekster een bevel werd betekend om het
grondgebied tegen uiterlijk 6 september 1999 te
verlaten", van, wat betreft de tweede en de vierde
verzoekende partij, "de beslissing(en) van de Minister
van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken dd. 26

augustus 1999, waarbij verzoekster(s) op 8 november 1999 een bevel werd betekend om het grondgebied tegen uiterlijk 13 november 1999 te verlaten", van, wat betreft de derde verzoekende partij, "de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken dd. 26 augustus 1999, waarbij verzoeker op 6 november 1999 een bevel werd betekend om het grondgebied tegen uiterlijk 11 november 1999 te verlaten", en van, wat de vijfde verzoekende partij betreft, "de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken dd. 26 augustus 1999, waarbij verzoekster op 5 november 1999 een bevel werd betekend om het grondgebied tegen uiterlijk 10 november 1999 te verlaten";

Gelet op de beschikkingen van 7 januari 2000 waarbij aan verzoekers het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. JANSSEN die, loco Advocaat M. DE CLIPPELE verschijnt

voor de verzoekende partijen, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk andersluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Wat de aan het schorsingsverzoek ten grondslag liggende feiten betreft.

Overwegende dat eerste verzoekster samen met haar kinderen, tweede tot vijfde verzoekende partij, België is binnengekomen op 17 juni 1991 om haar echtgenoot, L M K, te vervoegen tijdens diens studies in België; dat deze laatste na het verlopen van zijn studiebeurs op 31 december 1998 terugkeerde naar Congo; dat verzoekers evenwel in België bleven en op 6 november 1998 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de Minister van Binnenlandse Zaken deze aanvragen op 19 augustus 1999 onontvankelijk verklaarde, en op 26 augustus 1999 aan het bevoegde gemeentebestuur de opdracht gaf deze weigeringsbeslissing aan verzoekers te betekenen, samen met een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2. Wat betreft de voeging van de zaken.

Overwegende dat de verzoekende partijen, elk wat hun persoon betreft, een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op 6 november 1998, op grond van identieke motieven; dat er terzake één weigeringsbeslissing werd genomen, aan verzoekers betekend samen met vijf bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, die telkenmale op eenzelfde grondslag steunen; dat de verzoekende partijen zich, wat hun schorsingsberoep betreft, steunen op dezelfde feiten en middelen; dat er derhalve gronden voorhanden zijn om de zaken te voegen;

3. Wat betreft het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat schorsingsverzoeken van de kinderen, tweede tot vijfde verzoekende partijen, subsidiair zijn ten aanzien van het schorsingsverzoek van de moeder, eerste verzoekende partij; dat dit verzoek gericht is tegen "de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 1999, en waarbij verzoeksters verzoekschrift conform artikel 9, par. 3 van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard en verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied tegen uiterlijk 6 september 1999 te verlaten"; dat de verschillende beroepen derhalve moet worden geacht gericht te zijn tegen de weigering om machtiging tot verblijf van 19 augustus 1999 en tegen de respectieve bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

4. Wat betreft tot de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij een

eventuele schorsing of nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doordat het bevel om het grondgebied te verlaten immers geen eigen rechtsgevolgen heeft, doch enkel het gevolg is van een eerder ontstane rechtstoestand, dat verzoekers bovendien een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend, zodat zij vallen onder de bescherming van artikel 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die aangeven dat een aanvraag tot regularisatie hangende zou zijn; dat de aanvragen om machtiging tot verblijf werden ingediend op het ogenblik dat de verzoekende partijen nog geruime tijd over een verblijfsrecht in België beschikten; dat de Overheid, door enerzijds de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te beantwoorden vóór het verstrijken van de inschrijving in het Vreemdelingenregister, en anderzijds alsnog een weigeringsbeslissing te nemen na het verstrijken van dit verblijfsrecht, om vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, deel heeft aan het wijzigen van de rechtstoestand van verzoekers; dat een gebeurlijke schorsing van de bestreden beslissingen de overheid zal nopen tot het heroverwegen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verzoekers wel degelijk een belang hebben bij het aanvechten van de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten; dat zulks evenwel niet inhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts naar aanleiding van het nemen van de weigeringsbeslissing tot machtiging van verblijf kon worden genomen, aangezien beide bestreden beslissingen steunen op een verschillende rechtsgrond;

5. Wat betreft de schorsingsvoorwaarden.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

5.1. Wat betreft de weigering om machtiging tot verblijf.

Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken, doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf werden opgesteld in het Frans, terwijl de bestreden beslissing in het Nederlands werden genomen;

Overwegende dat vaststaat dat de bestreden weigeringsbeslissing uitgaat van de verwerende partij, die in het Nederlands heeft geantwoord op de in het Frans geformuleerde aanvragen om machtiging strekkende tot voorlopig verblijf; dat niet wordt betwist dat de verwerende partij deel uitmaakt van de "centrale diensten"; dat artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, op het taalgebruik in bestuurszaken als volgt luidt :

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend";

Overwegende dat luidens voormelde wetsbepaling de antwoordbrief in het Frans moest worden opgesteld; dat de sanctie op het niet naleven van voornoemde wetsbepaling wordt omschreven in artikel 58, eerste lid, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het taalgebruik in bestuurszaken; dat dit artikel als volgt luidt :

"Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten";

Overwegende dat, derhalve, het eerste middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, verzoekers onder meer doen gelden dat de familie die sedert 1991 in België verblijft, de kinderen sedertdien school lopen en perfect geïntegreerd zijn, zodat het totaal onredelijk is dat verzoekers na een jarenlang verblijf in België het land zouden moeten verlaten;

Overwegende dat de beslissing strekkende tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf een definitief einde stelt aan het jarenlange regelmatig verblijf van verzoekers in België; dat het in het verzoekschrift geschetste moeilijk te herstellen ernstig nadeel, met name het beëindigen van een volwaardig gezinsleven in België hieruit voortvloeit; dat er

derhalve is voldaan aan de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat, in zoverre het verzoekschrift geëericht is tegen de weigering om machtiging tot verblijf, voldaan is aan de schorsingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 17 , § 2, van de Vreemdelingenwet;

5.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Overwegende dat, wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, moet worden vastgesteld dat de afgifte van het bevel een politiemaatregel is die enkel steunt op het verstrijken van de inschrijving in het Vreemdelingenregister; dat zulks een eenzijdige handeling is van de overheid die wordt opgesteld in de taal van het grondgebied waarop verzoekers wonen, in casu het Nederlands; dat het eerste middel, voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel in zijn geheel gericht is tegen de beslissing strekkende tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf; dat het middel, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat verzoekers in een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing als motivering vermeldt : "artikel 7 lid 1 -2/ : - verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn - BIVR verstreken sedert 31.12.98", dat het bestreden bevel de wet niet vermeldt waarop het gesteund is;

Overwegende dat het aangevoerde middel de formele motiveringsplicht betreft; dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft aan de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die handeling dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit de bewoordingen van de verzoekschriften zelf, namelijk het feit dat verzoekers zelf zeer precies de Vreemdelingenwet weten te citeren, blijkt dat verzoekers de wettelijke basis van het bevel om het grondgebied te verlaten, wel degelijk kennen; dat het doel van de formele motiveringsplicht dan ook is bereikt; dat het derde middel, zijnde het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ernstig is;

Overwegende dat, inzoverre het verzoek tot schorsing gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden;

dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 88.241/VII-19.991, 88.242/VII-19.993, 88.243/VII-19.994, 88.244/VII-19.998 en 88.245/VII-19.999, worden gevoegd.

Artikel 2.

De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 augustus 1999, met betrekking tot XXX, XXX, XXX XXX, en XXX, waarbij hen een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt geweigerd, wordt geschorst.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op éénendertig augustus
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.